

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 38. Templum Daphnes consumitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

geret, unitas voces extollebant omnes, Sæculum IV. A. C. 362.
 illos præcipue Psalmos canentes, quibus Idolorum vanitas deridetur, qualis est:
Simulacra Gentium, aurum, & argentum, Psal. 113.
opera manuum hominum. Similes illis 4. 8.
fiant, qui faciunt ea, & omnes, qui confi-
dunt in eis. Iratus Julianus iussit, ut
 quotiescunque ipse transiret, tacerent hæ
 sæminæ. Publica contempto ejus impe-
 rio, sodalibus suis animos addidit, atque,
 alia vice Imperatore transeunte, incita-
 vit, ut canerent: *Exsurgat Deus! & dis-* Psal. 67.
sipentur inimici ejus! Julianus multo ma-
 gis irritatus, Publicam ad se adduci, &
 nulla senectutis, vel pietatis eximiæ habi-
 ta ratione, ab uno Prætorianorum suorum
 ejus ambas genas alapis contundi, totas-
 que rubore suffundi præcipit. Illa ma-
 ximo se honore pro Christo affectam æsti-
 mans, in suam cellam rediit, & consueta
 cantica spiritualia continuavit.

§. XXXVIII.

Templum Daphnes consumitur.

Sancti Babylæ Reliquiæ Antiochiæ in Chryf. pag. 463.
 eodem loco sacro repositæ sunt, ubi Sozom. V. c. 20.
 ante translationem, Galli Cæsaris jussu Theod. III. c. 2.
 factam, asservabantur; at brevi post ignis
 Daphnes templum corripuit, tectum
 omne consumptum, ornamenta, & Ido-
 lum Apollinis, ex ligno quidem deaura-
 to, sed arte, & opere speciosissimum, a

Sæculum IV. capite ad extremos pedes in cineres con-
A. C. 362. versum. Muri, & columnæ ita integræ
 remanserunt, & illasæ, ut reliqua mani-
 bus hominum potius quam flammis de-
 structa viderentur. Hoc accidit unde-
 cimo Calendas Novembris, id est, vige-
 sima secunda Octobris anno 362. Illico,
 quamvis nox esset, Comes Julianus advo-
 lavit flammam restincturus; is erat Impe-
 ratoris agnatus, juxta ipsum Apostata, cui
 Comitatus in Oriente Dignitatem dederat,
 & ita poscente suo officio Antiochiæ resi-
 debat. Nihil in eo opis fuit contra incen-
 dium. Ubi hoc ad Imperatoris aures de-
 latum, tanto furore exarsit, ut urgeret
 insanus quæstionem illorum, qui templo
 serviebant, & ipsorum Sacerdotum, verum
 expressurus tormentis, quis ignem subje-
 cisset? nam facinoris auctores esse Chri-
 stianos ita volebat, ut hanc sibi adimi opi-
 nionem nollet; quantumcunque autem
 Idololatræ illi torquerentur, affirmare
 omnes perseverabant, non partem tem-
 pli inferiorem prius arsisse, sed superio-
 rem. Quidam de vicinia agrestes dice-
 bant, se fulmen e cœlo delabi suis ocu-
 lis vidisse. Quidam Pagani aliud narra-
 bant; nempe aliquem Philosophum, Se-
 cta Cynicum, nomine Asclepiadem, cum
 ex remota Regione Daphnem venisse, ut
 videret Julianum, parvum Idolum argen-
 teum Deæ cœlestis, quod semper secum
 ferre

Ann. ibid.

ferre solebat, ante pedes Apollinis posuisse, & accensis de more cereis recessisse; media nocte scintillas volantes ad templi tectum, cujus aridissima erat materia, ascendisse, ignemque conceptum, nemine, qui principiis obstaret, praesente, extinguere deinde non potuisse. Itaque satis erat exploratum, incendium in templi fastigio fuisse exortum, nec ullum esse suspicandi locum, quod Christiani ignem nequiter subiecissent. Omnibus autem Christianis persuasum erat, id Deum S. Babylæ intercessionem dedisse.

Nihilominus Julianus culpam hanc Christianis affingebat, dicens, hoc modo eos translationem Reliquiarum ulcisci voluisse. Ergo secundo magnam Ecclesiam Antiochiæ claudi jussit, postquam vasa sacra elata, & in ejus Thesaurum compo-

Sæculum IV.
A. C. 362.

Chryf. ibid.

Misopog.
p. 96. Hier.
Chron. an.
364. Soz.
V. c. 8.
Theod. III.
c. 12.

H 5   cui

Sæculum IV.
A. C. 362.

cui Christianorum honor curæ esset, aliâ qua vasa terræ allisit, infedit, sacram mensam urina inquinavit, atque Episcopum Euzoium nefas prohibere volentem impacto colapho repulit; nam Arianæ magnæ Ecclesiæ possessores erant. Sic spoliata, & polluta majori Ecclesiæ portas ejus muniri, aliarumque Ecclesiarum fores claudijussit. Tunc omnes Ecclesiastici fuga sibi consulere; unicus Presbyter, nomine Theodorus, seu Theodoretus, in urbe remansit, quem Comes Julianus, Thesauri Ecclesiæ custodem esse suspicatus, sibi quæ utilissima revelare posse, captum, crudeliter torisit, & tandem, in confessione fidei constantem, capite damnavit.

Socr. V.
c. 8.

§. XXXIX.

Alii Martyres Antiocheni.

Greg. Naz.
or. 3. p. 75.

Imperator ex Labaro crucem, & Jesu Christi Nomen, a Constantino insertum, deleverat, & pristinam signis militariibus formam, quam sub Principibus Ethnicis habebant, restituerat, quod ex ejus nummis dispicitur. Comes Julianus advertit, quod Bonosus, & Maximilianus illarum copiarum Duces, quæ Herculianæ veteres dicebantur, nihil in Labaro mutassent; nam a Regno Diocletiani quædam erant cohortes, quæ ab ejus nomine Jovianæ, & aliæ Herculianæ a Maximiliano vocabantur; his ergo Comes

Acta Sinc.
p. 664.

Julia